

Hledání nových cest ke spravedlnosti v trestním řízení, ve snaze nahradit nefunkční a nepružné postupy, je procesem, který kontinuálně probíhá ve všech demokratických zemích. Proto také Česká republika, v reakci na politicko–společenské změny, postupně reviduje zastaralý systém v oblasti trestního práva procesního. Ve snaze zareagovat na aktuální problémy trestní justice, mezi něž se řadí přetížení orgánů činných v trestním řízení a logicky související pomalé vyřizování soudních případů,¹ hledá také český zákonodárce cesty zefektivnění trestního řízení a alternativy k řešení trestních věcí před soudem.

Mezi moderní trendy, které významná část teorie a praxe považuje za následovníhodné, patří snaha o větší individualizaci trestního postihu, nalezení způsobu, jak řešit smírným způsobem konflikt mezi státem a pachatelem a podpora motivace pachatele k nápravě.² Na jedné straně tak stojí zájem na zvýšené ochraně práv obviněných a důsledném naplnění zásady subsidiarity trestního postihu (s důrazem na přiměřenost trestní represe), na straně druhé je však třeba mít na zřeteli potřeby ochrany společnosti a tedy i účinné trestání porušení norem trestního práva, odčinění škod způsobených trestnou činností, nápravu pachatele, jakož i zajištění účinné prevence.